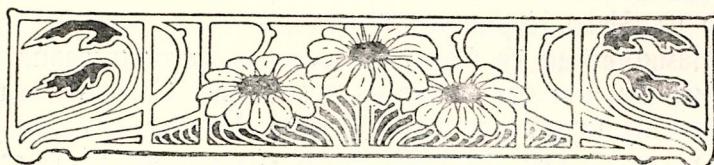

на младите дръвчета и да я гризятъ, научили се да подскачатъ като сжински зайчета, научили се да говорятъ на заешкия езикъ — съ една дума, съвсъмъ се прѣвърнали въ малки зайчета.

Почнали момиченцата, като зайчетата, да се боятъ отъ ловците и тѣхните кучета, почнали даже за ловци и кучета разни смѣшни пѣсни да пѣятъ. Ошила имъ зайчицата отъ заешки кожи ризи, и опашчици имъ прѣшила; шапчици съ дѣлги уши имъ направила. Даша и Маша станали сжински зайчета, даже татко имъ мама имъ да ги видѣха, не биха могли да ги познаятъ, макаръ изподъ заешкитѣ шапчици и да се показваха дѣтинскитѣ имъ лица.

Еднъжъ врѣмето било чудно хубаво. Грѣло ясното слѣнце. Било топло и приятно. Зайчицата повикала всичкитѣ си дѣчица и трѣгнали на разходка, за да си наберятъ вкусни моркови, зеле, трѣвица и ягоди. Много се зарадвали зайчетата на тази разходка. Най-голѣмото зайче хванало за рѣцѣ Даша и Маша и се затичало съ тѣхъ най-напрѣдъ. Слѣдъ тѣхъ идѣла зайчицата съ мѣничкия Страхливко, а слѣдъ нея — всички други зайчета. Колко весело имъ било да се разхождатъ и да си подскачатъ по зелената трѣва.

и Слѣдва.

ТЕМЕНУЖКА.

Теменужке мила, Помежду трѣвата Листовце си свила, Криешъ си главата.	Гиздава, засмѣна, Ти миришъ приятенъ По всѣка поляна Прѣскашъ необятенъ.
Тебъ ще набереме Съ смѣхове и пѣсни, Китки ще свиреме Съсъ миришъ чудесни.	

Цв. Паращевъ.